

קיצור הדף היומי

יום ראשון, ג' בכסלו תשפ"ב

ראש השנה • כ"ט

ר"ז לשמשו: תקע וכוון להוציאני. שגם **משמיע** צריך לכוון, **והך** דאחורי ביהכנ"ס - מדובר בש"ץ שדעתו על כולם, ונחלקו התנאים אם שומע לעצמו, ומשמיע לעצמו, **או** רק בש"צ, אבל ביחיד צריך כוונת שומע ומשמיע להוציא,

'והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וגו'
וכי ידיו של משה עושות או שוכרות מלחמה?
אלא שכל זמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה, ומשעבדין לבם לאביהם שבשמים מתגברים, ואם לאו נופלים.
כיוצ"ב 'עשה לך שרף והיה כל הנשוך וראה אתו וחי',
וכי נחש ממית או מחיה?
אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין לבם לאביהם שבשמים מתרפאין, ואם לאו, נימוקים.
חרש שומה וקמץ אין מוציאין את הרבים ידי חובתן.
זה הכלל: שאינו מחוייב בדבר אינו מוציא הרבים יד"ח.

הכל חייבין בשופר: כהנים, ולוים, וישראלים, גרים, ועבדים משוחררים, טומטום ואנדרוגינוס, חציו עבד וחציו ב"ח.
טומטום וחציו עבד - אינו מוציא את מינו ואת שאינו מינו.
אנדרוגינוס - מוציא רק את מינו.
החידוש בכהנים שאפי' שאינם ביובל ששווה לר"ה חייבים.

• **מי שחציו עבד וחציו בן חורין**, - לר"ה: את עצמו מוציא לר"ג: אינו מוציא שאין צד עבדות מוציא צד חירות, ותנ"ה

כל הברכות כולן, אע"פ שיצא - מוציא, חוץ מברכת הלחם והיין, שאם יצא אינו מוציא בעי רבא: ברכת הלחם של מצה, וברכת היין של קידוש היום, והכריע מדר"א: שר"פ קידש לו וכשהגיעו אריסיו קידש להם.

ת"ר: לא יפרוס ויברך לאורחין, כשאינו אוכל עמהן, רק לב"ב כדי לחנכן במצות. ובהלל ובמגילה, אע"פ שיצא - מוציא. הדרן עלך ראוהו ב"ד

פרק רביעי יום טוב

י"ט של ר"ה שחל להיות בשבת, תוקעין במקדש, ולא במדינה. משחרב ביהמ"ק התקין ריב"ז שיתקעו בכל מקום שיש בו ב"ד. • ר"א: לא התקין ריב"ז אלא ביבנה בלבד. אמרו לו: אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו ב"ד. ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה: שכל עיר שהיא רואה ושומעת וקרובה ויכולה לבוא - תוקעין, וכיבנה לא היו תוקעין אלא בב"ד בלבד.

בשבת אין תוקעין

• רב"ח: מחד **זכרון תרועה** בשבת, ומאידך **יום תרועה**. בחול ויקשה: א"כ אי מדאורייתא איך תקעו במקדש ועוד דתקיעת שופר ורדיית הפת חכמה אינה מלאכה שנמעטה אלא רבא: רבנן גזרו **כרבה** דאין הכל בקי אין בתקיעת שופר, ושמא ילך אצל הבקי ללמוד, ויעבירונו ד"א ברה"ר, וכן הטעם בלולב ומגילה

משחרב ביהמ"ק התקין ריב"ז לתקוע במקום שיש בו ב"ד.

ת"ר: פעם אחת חל ר"ה להיות בשבת, ותקע ריב"ז ביבנה. וכשבאו לדון א"ל: כבר נשמעה קרן ביבנה, ואין משיבין אחר מעשה. נפק"מ בין ת"ק לרבנן: ב"ד דאקראי דלת"ק גם תוקעים